

Lahko da ga več mescov ne bode nazaj, zna pa tudi biti, da se skoro verne“. Ko je vodnik tako govoril, kar se sonce na hip na neizrečeno veselje vsih iznova prikaže. Svitloba je tako nanagloma nastopila, da je Hafed izperva mislil, da ga je blisk zadal, in zares je svojo roko na oči položil, da bi vidil, ali so še cele. Dolgo časa je deržal roke na očéh, da se je bliskove svetlobe polagoma sopet navadil. Tak blesk pa je sonce obdajal, kakoršnega prej nikdar ni vidil; in péklo je, da ni bilo za sterpeti. Pod milim nebom je bilo ravno ko v péči. „Ah!“ — zdihe lastnik živali — to nas zna pogubiti. Oni ubogi vol le z volno bo zdaj zdaj poginil! Nesreča, nesreča za nas! Sonce se je povernilo, toda veliko bližej zemlje ko prej. Upajmo vendar, da bode sopet skoro zašlo, in vernivši se, dalje znabiti od zemlje, ko sedaj“.

Sonce pa je vedno huje pripekalo, tako da so morali v hišo stopiti, ubraniti se njegovih perečih žarkov. Al kakošno borno mestice je bilo to! Hafed se ni mogel zderžati je primerjati svoji lastni lepi koči. V tem je bilo na mizo napravljeno. Povabijo ga, da naj z njimi zajame. Ko se pa k mizi usedejo, zapazi, da ima slednji od njih drugo jed pred seboj, in da le dva nista mogla iz iste sklede jesti. In povedó mu, da je to pri njih večidel tako, da, kar je enemu tečno, drugemu je strup; kar se temu priloga, onemu se gabi. — Groza Hafeda spreletí, da ostane izza mize. Spomni se sveta, v katerem je dosedaj živel, in vsega, kar se je zgodilo. On si je želel živeti na svetu, kjer bi Boga ne bilo; kjer bi zgolj naključje vladalo. Sedaj je bil tù, in tù mu je bilo živeti. Verže se na posteljo in si v pamet pokliče minulost in lepi svet, na katerem je nekdanj živel; svojo nehvaležnost, svoje godernjanje zoper modrost in milost Božjo. Ko dete se izjoka. Hotel je moliti, in zares že molitvico pričel; kar se spomni, da tukaj ni nikakega Boga, da ni ničesar razun naključja. Jokal je tako dolgo, da je vès vtrujen in potert zaspal.

Ko se je Hafed sopet zbudil, je sedel pod palmovim drevesom na svojem vlastnem vertu. Jutro je bilo. Veličansko sonce je ravno v celi svoji krasoti izhajalo; polja so bile vse zelene, in z roso ko z diamanti potresene; drevesa so se kviško dvigale z divnim cvetjem posejane; bodre serne so v svoji radosti po ravnini skakljale, in pevci v germovji in po drevesih, ki bi se bili v perji in ljubkosti lahko z rajskimi skušali, so ravno svojo jutranjo pesem peli.

Hafed je vstal, spomnil se strašnih sanj, in se radosti izjokal. Je li bil sopet na svetu, kjer ne vlada naključje? Ozerl se je kviško ter obernil svoje oči k Bogu nebes in zemlje, k Bogu zakonov in reda. Poslavlil ga je, in spoznal, da so njegove pota, nam nezapopadljive, polne modrosti. On je nov človek postal. Še so sicer solze lile za njegovimi ljubljenci v grobu; al živel je odslej kot dobrotnik svojim ljudém. Poklical si je mlado in vredno dvojico iz daljne žshte, da bi z njim ljubo kočó polnila. In njegovo prebivališče je sopet potnika vabilo v prijetno senco; mir in zadovoljnost sta se vernila in ostala mu vedno ljuba gosta.

Kratkočasno berilo.

(Navada pijančevanja je železna srajca). Ni davnej, kar se je neka bratovšina treznosti snidila v Invernesu v Škocii. Mnogo se je govorilo in pomenkovalo v tem zboru, kar stopi nekdo izmed te bratovšine na oder in začne govoriti. Vse je omolknilo in poslušalo, kaj bo rekel. „Dragi moji! — je začel govor svoj — „pred 3 mesci sem obljubo treznosti storil in se zapisal v bratovšino vašo“. („Pravo, pravo!“ je donelo od vsih strani). „En mesec potem sem že en cekin imel v žepu; nikoli še, kar pomnim, ni bilo cekina v mojem premoženju“. (Še bolj mu pričujoči naznanujejo svoje dopadajenje nad tem). „Ko je drugi mesec pretekkel, sem imel že celo suknjo na sebi; vse žive dni ne vem, da bi jo bil imel poprej“. („O, lepo,

lepo, pravo tako!“ so vpili brez konca in kraja vsi zbrani). „Štirinajst dni po tem, dragi moji, pa sem si kupil mertvaško trugo“. (Poslušavci, popred tako veseli, ostermé pri teh besedah). „Omolknili ste, dragi bratje! in vém, da vsak izmed vas zdaj misli: čmu sem si kupil mertvaško trugo? Kupil sem si jo, bratje moji, ker sem bil popolnoma prepričan, da je bom potreboval, ako svoji obljudi le še 14 dni zvest ostanem“.

(Kako se pravlica od „hude babe“ na Krajskem pripoduje). Narodna serbska pravlica od „hude babe“, ki so jo „Novíce“ v 91. listu priobčile, je tudi med Slovenci znana, toda v nekoliko drugačni obleki. Ona se, kakor sem jo jaz iz ust nekega priprostega rojaka slišal, takole glasi:

„Neki mož gré s svojo ženo, ki je neizrekljivo termasta bila, čez travnik, ki je bil ravno pokošen. Mož jame na cente kosce hvaliti, da jim je kosa dobro rezala in da so kaj lepo travnik pokosili. Žena mu v besedo seže in mu vèn in vèn ugovarja, da travnik ni pokošen, temuč ostrižen, verh tega ga še začne gerdo vjedati, in celó bedakom prištevati, da ima tako malo možganov, da celó majhne stvari ne more presoditi, namreč, da travnik ni pokošen temuč ostrižen. Mož si na vso moč prizadeva, ženo previriti, da je travnik pokošen; ali vse je bilo zastonj. Poslednjič moža togota zgrabi in ženo zavolj njenega strupenega jezika v veliko vodo, ki se je skozi travnik vervila, treši. Mož zdaj svojega hudega križa prost, se komaj nekoliko glavo ohladi ter domú prisope. Precej pa začne reveža vest peči, kaj da je storil, in sklene napčno djanje saj toliko, kolikor je še mogoče, popraviti. On gré tedaj svoje žene iskat, da bi jo dal pošteno pokopati. Išče je in išče toliko časa, da je tje dospel, kjer je voda izvirala. In tù se mu scurkoma solze čez lica vderejo. Ljudjé vidivši ga, kako je vès zamišljen po vodi se oziral, ga pobarajo: „zakaj žalujete in jokate?“ On jim pično vse razloží. Ljudjé ga osupnjeno gledajo, in nekdo mu reče: „Smilite se nam, — pa brez zamere, ali se vam niso nekoliko možgani pregreli, saj vendar voda stvari, ki se vanjo veržejo, seboj doli vleče, vi pa greste svoje ženo gori k izviru iskat?“ „Bog bodi milostljiv meni in moji ženi! Naj vam povem, da sem vès čas v hudi šoli bil pri svoji ženi, in da sem se neprenehoma prepričoval, da je ona navado imela po svoji termi vsako stvar napčno speljevati; kako bi tedaj jaz, revni siromak, mogel misliti, da bo ona v smerti drugač delala, kakor je v življenji vajena bila?“

Križnogorski.

Novičar iz avstrijskih krajev.

Iz Svetinj poleg Lutomera. Hvala Bogu! imeli smo precej dobro letino; toča nam je prizanesla. Vino so celó želari po 100 fl. prodali; dobiti se le še samo zamore pri gospodah. Tožilo se je silno o barantíi domačega vina zbog opore otvorjene meje ogerske, ali letošoji pičli vlnski pridelki so vendar očitno pokazali, kje da tičí krivda — da bi le naši vinorejci roko na persi položili in rekli: mea culpa — mea maxima culpa! in raje bolje na svoje gnojiša gledali; gotovo bi stermeli nad uspehom. Meja je bila že leta 1852 odperta, in naši vinorejci so hitro svoje vino procej drago pospešili. Leta 1853 so ga več pridelali, in ker je vino manj okusno bilo, cena pa nezmerna, so vinokupci prisiljeni bili čez mejo mahati. Občno znano pa je, da se je lansko leto grojzdje ali pozobalo ali k večem po putah prodalo; ni tedaj kazalo vinokupcom na daljno pot se podajati.

Iz Celja. Nastopila je ojstra zima, kakoršne tako zgodaj ne pomnimo tukaj; gore in doline ležijo pod debelo snežno odejo, in mraz je že dosegel 18to stopnjico Romirovega gorkomera. Ob tem je dragina vsih potrebnih stvari vedno huja, pomanjkanje dnarja pa večje in večje. To uzrokuje menda, da so se v našem mesticu reči prigodile, o kterih smo do zdaj le brali o časopisih, da se drugej